

XIV TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Hs 2:2-5)

Lugemine prohvet Hesekieli raamatust:

Kui Issand minuga rääkis, tuli minusse Vaim, kes tõstis mu jalule ja ma kuulsin teda, kes ta minuga rääkis ja ütles: "Inimesepoeg, ma läkitan sind Iisraeli laste juurde, mässaja rahva juurde, kes on mulle vastu pannud. Nemad ja nende vanemad on minu vastu üles astunud kuni tänase päevani ning nende poegadel on jultunud näod ja paadunud südamed. Nende juurde läkitan ma sind ja sina pead neile ütleva: Nii ütleb Issand, ütleb hoolimata sellest, kas nad mind kuulavad või mitte, sest nad on mässaja rahvas. Siiski peavad nad teadma, et nende keskel on olnud prohvet."

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 123:1-2 3-4)

R: Issand, meie silmad vaatavad sinu poole.

Ma tõstan oma silmad sinu poole, kes sa oled taevas.

Nii nagu sulaste silmad jälgivad oma isanda kätt,
nagu ümmardaja silmad on oma emanda käe poole,
nõnda on meie silmad Issanda, meie Jumala poole
kuni tema meile armu heidab.

R:

Ole meile armuline, Issand, ole meile armuline,
sest kaua oleme pidanud taluma oma ärapõlatust,
ja meie hingele on küllalt saanud
ülbete pilgetest ja halvaksapanust.

R:

(Teine lugemine 2Kr 12:7-10)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast korintlastele:

Vennad, selleks, et ma mulle osaks saanud suurte ilmutuste pärast kõrgiks ei läheks, on okas minu ihusse antud, saatana ingel mind rusikaga lööma. Ma olen selle pärast kolm korda Issandat palunud, et see mu rahule jätaks. Aga tema ütles mulle: "Sulle peab minu armust küllalt saama, sest just

nõtruse kaudu näitab vägi end täiel määral.”

Nii kiitlen ma pigemini oma nõtrusest, et Kristuse vägi elaks minu sees. Sellepärast on minu rõõm nõtruses ja haavamistes, hädades, tagakiusamistes ja hirmudes, mida ma kannan Kristuse pärast, sest just siis, kui ma olen nõder, olen vägev.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ap 16:14b)

Halleluuja. Issand, ava meie süda
ja lase meil vastu võtta sinu Sõna. Halleluuja.

(Evangeelium Mk 6:1-6a)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal tuli Jeesus oma kodukohta ja tema jüngrid ühes temaga. Kui hingamispäev kätte jõudis, hakkas Jeesus sünagoogis õpetama. Ja paljud, kes teda kuulsid, olid hämmastunud: “Kust on temale see kõik tulnud ja mis tarkus on see, mis temale on antud, nii et vägevad teod sünnivad tema käte läbi? Kas pole ta siis seesama puussepp, Maarja poeg, Jaakobuse, Joosese, Juuda ja Siimoni vend? Ja kas tema õed ei ela kõik meie juures?” Ning nad põlgasid tema ära.

Aga Jeesus ütles neile: “Prohvet pole kusagil vähem austatud kui oma kodukohas, oma sugulaste keskel ja omas kodus.” Ja tema ei saanud seal teha ühtegi vägevat tegu. Ainult mõnedele haigetele pani ta käed peale ja tegi nad terveks. Ning tema pani imeks nende uskmatust.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, maailmas on palju töid, mis enamikule inimestele ajavad hirmujudinad peale. Näiteks ametid, mis nõuavad töötamist kõrghoonete ehitusel või turnimist kõrgepingeliinidel; samuti on süvaveetuukrite, katselendurite ja võidusõitjate tööks iga päev oma eluga riskida. Üks vale liigutus – ja ongi lõpp. Nendel elualadel töötamise juures on juba paljas ellujäämine ime. Kuid inimene harjub kõigega – harjub ka imedega, nagu Jeesuse jüngrid, kes meenutades oma õpetaja tegusid tema kodukohas, mõõnsid: “Ja tema ei saanud seal teha ühtegi vägevat tegu. Ainult mõnedele haigetele pani ta käed peale ja tegi nad terveks...” justkui oleks haigete tervistamine käte pealepanemise läbi kõige igapäevasem asi.

Samamoodi tundub meile enesestmõistetav, et laud on kaetud ja tuba on soe, et arstid tervistavad meid haiglates ning et politsei kaitseb meid kurjategijate vastu, mitte ei tööta koos nendega. Kuid

maailmas on olnud – ja on ka praegu – palju paiku, kus on teisiti, ning ka meie jaoks võib üleöö kõik muutuda. Märgakem tänada Jumalat kõigi nende igapäevaste imede eest – kõige selle eest, mis on veel hästi – ja andkem endale aru, et miski siin maailmas ei ole garanteeritud.

Me loeme patutunnistuse...

Jutus

Armsad õed ja vennad, “kust on see kõik temale tulnud?” küsisid Naatsareti elanikud Jeesuse kohta imestunult. Temast oli ju kõik teada: et ta on puussepp, puussepa poeg, ja et tema ema oli Maarja, kelle kaugemadki sugulased elasid siinsamas lähikonnas.

Aja kulgemise loogika järgi mõjutab minevik olevikku, sest olevik kasvab välja minevikust. Aga kas saab ka olevik minevikku mõjutada? Teatud määral saab küll. Näiteks kui me küsime Vana Testamendi lugedes, kes olid Abrahami esivanemad? Tõepoolest, äramainimist leiavad küll kõik Aabrahami esiisad lausa Adamast alates, kuid suur osa neist ei paista mitte millegi poolest silma. Nende nimed – aga ainult nimed – kirjutatakse raamatusse nende tegusa järeltulija pärast, kes teeb ka nemad tagantjärele oluliseks.

Aabrahami lapsi – ennekõike küll tema poegi – tunneme paremini: tema naise Saara teenija Hagariga saadud Ismaeli, keda peetakse araabia rahvaste esiisaks, ja eriti Saarale vanaduspäevil sündinud Iisakit, kelles jätkub Piibli ajaloo pealiin. Iisaki poeg Jaakob sai hiljem nimeks Iisrael, ning tema 12 pojast lähtuvadki Iisraeli suguharud. Kuid taas järgnevad terved põlvkonnad, kellest jäävad piibli veergudel järele ainult nimed. Näiteks suure prohveti Moosese esiisaks oli Jaakobi poeg Leevi, kes ei paistnud silma mingite vägevate tegudega – ei tema ega tema järeltulijad kuni Moosese välja. Sarnast võime märgata kuningas Taaveti paljude esivanemate puhul, kes olid pärit Juuda soost.

Miks oleks pidanud olema Jeesusega teisiti? Tema teod olid need, mille tõttu me teame ta esivanematest: näiteks viimases järjekorras Ahhimist, kellele sündis Elihuud ja Elihuudist, kellele sündis Eleasar ja Eleasarist, kellele sündis Mattan ja Mattanist, kellele sündis Jaakob – Jaakob, kes oli isaks Joosepile, selle Maarja mehele, kellest sündis Jeesus. (vrdl Mt 1:13jj) Miks äkki Jeesus oma küla rahvale ei kõlvanud? Kellelt siis olid temalegi tulnud kõik need vägevad teod, mis tema käte läbi sündisid, kui mitte Jumalalt, nii nagu see oli olnud nii Aabrahami, Moosese kui Taaveti puhul?

Armsad õed ja vennad, nii mõnelgi inimesel on raske leppida olukorraga, kus ülesandel on samal ajal mitu ühtmoodi õiget lahendust. Nii võib kuulus inimene olla oma kodukohas austatud just sellepärast, et ta on kohalik. Näiteks kui ma külastasin kord Dartfordi linna Inglismaal, siis mainis

peaaegu iga sealne elanik uhkusega, et ansambli Rolling Stones laulja Mick Jagger on Dartfordist pärit. Kui aga jutt on prohvetist, siis on temalgi oma kodukohas eeliseid – seal kõneldes saab ta pöörduda rahva poole nende oma keelemurdes, ta teab seal paremini, kellele ta kõneleb, mis liigutab kuulajate meeli. Võõrsilt tulnud prohvet saab mängida eksootika kaardile või anda mõista, et ta on tulnud otse taevast ülevalt... kuid sellega tema eelised ka lõpevad. Näen seda ju Saksamaal töötades omal nahal, kasvõi sedakaudu, et mõne minu nalja peale kogudus ei naera, küll aga sakslastest preestrite mõne nalja peale, mis jällegi minu meelest pole üldse naljakad.

Põhjus, miks Jeesust tema kodulinnas vastu ei võetud, seisnes aga selles, et variserid olid rahva üles ässitanud, osutades Jeesuse madalale päritolule – kuigi see polnud isegi mitte tõsi. Tegelikult olid mõlemad, nii tema kasuisa Joosep kui ka Maarja pärit Juuda ehk kuningas Taaveti soost. Kuid ennekõike olid siiski Jeesuse enda vägevad teod põhjuseks, miks me teame kõiki tema esiisasid.

Olgu see meilegi õpetuseks, et tähtsaid otsuseid tehes tuleb meil arvestada palju rohkemate argumentidega kui vaid üheainsaga, mis lõpuks ka ei pruugi olla tõsi. Kui Jumal tahab, võib ta tõsta prohveteid nii omade kui võõraste hulgast. Kuid igaüks meist peab mõtlema ka sellele, et me oma tegudega ei teeks häbi ei iseendale ega oma esivanematele. Aamen